

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/50/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7818201950
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7818201950.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu L. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX, Š., zastúpeného Advokátskou kanceláriou VIŠŇOVSKÁ, s.r.o. so sídlom Radničné námestie 4, Spišská Nová Ves, proti žalovanému Friendly Finance Slovakia s.r.o. so sídlom Tallerova 4, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 243 368, zastúpeného JUDr. Danielou Ježovou, LL.M., PhD., advokátkou so sídlom Javorinská 13, Bratislava, o zaplatenie 173,88 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava z 12. novembra 2018, č. k. 5Csp/45/2018-245

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu (I) a zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (II).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 173,88 Eur, pozostávajúcu zo súčtu pevných súm poplatkov za úvery na tom skutkovom základe, že medzi ním ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom boli uzavreté zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, a to zmluva č. 160509-037417 z 9. mája 2016 vo výške 500,- Eur, kde sa zaviazal zaplatiť žalovanému sumu vo výške 512,70 Eur, z čoho suma 12,70 Eur predstavuje pevný poplatok za poskytnutie úveru, zmluva č. 160526-047981 z 26. mája 2016 vo výške 900,- Eur, kde sa zaviazal zaplatiť žalovanému sumu vo výške 922,86 Eur, z čoho suma 22,86 Eur predstavuje pevný poplatok za poskytnutie úveru, zmluva č. 160609-055394 z 9. júna 2016 vo výške 900,- Eur, kde sa zaviazal zaplatiť žalovanému sumu vo výške 919,76 Eur, z čoho suma 19,76 Eur predstavuje pevný poplatok za poskytnutie úveru, zmluva č. 160707-071749 zo 7. júla 2016 vo výške 900,- Eur, kde sa zaviazal zaplatiť žalovanému sumu vo výške 919,76 Eur, z čoho suma 19,76 Eur predstavuje pevný poplatok za poskytnutie úveru, zmluva č. 160810-091153 z 10. augusta 2016 vo výške 900,- Eur, kde sa zaviazal zaplatiť žalovanému sumu vo výške 919,76 Eur, z čoho suma 19,76 Eur predstavuje pevný poplatok za poskytnutie úveru, zmluva č. 160912-009311 z 12. septembra 2016 vo výške 900,- Eur, kde sa zaviazal zaplatiť žalovanému sumu vo výške 919,76 Eur, z čoho suma 19,76 Eur predstavuje pevný poplatok za poskytnutie úveru, zmluva č. 161010-023644 z 10. októbra 2016 vo výške 900,- Eur, kde sa zaviazal zaplatiť žalovanému sumu vo výške 919,76 Eur, z čoho suma 19,76 Eur predstavuje pevný poplatok za poskytnutie úveru, zmluva č. 161110-040551 z 10. novembra 2016 vo výške 900,- Eur, kde sa zaviazal zaplatiť žalovanému sumu vo výške 919,76 Eur, z čoho suma 19,76 Eur predstavuje pevný poplatok za poskytnutie úveru, zmluva č. 161209-063080 z 9. decembra 2016 vo výške 900,- Eur, kde sa zaviazal zaplatiť žalovanému sumu 919,76 Eur, z čoho suma 19,76 Eur predstavuje pevný poplatok za poskytnutie úveru a zmluva č. 170109-082731 z 9. januára 2017 vo výške 900,- Eur, kde sa zaviazal zaplatiť žalovanému sumu vo výške 913,39 Eur, z čoho suma 13,39 Eur predstavuje pevný poplatok za poskytnutie úveru. Pri každom úverovom vzťahu bola medzi nimi uzatvorená Rámcová zmluva o

poskytovani spotrebiteľského úveru, iného úveru a pôžičky a s tým spojených služieb a zároveň Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru, na základe ktorých mu žalovaný poskytol krátkodobý bezúčelový, bezúročný úver. Žalobca sa zaviazal poskytnutý úver spolu s dohodnutou odplatom vrátiť jednorázovo v dohodnutej lehote. Predpokladom uzavretia Zmluvy a Rámcovej zmluvy bola registrácia žalobcu ako spotrebiteľa na adrese internetového sídla žalovaného ako veriteľa za účelom zriadenia užívateľského účtu a žiadosť o uzatvorenie Zmluvy, o ktorú bol oprávnený požiadať výlučne spotrebiteľ s vytvoreným užívateľským účtom. Zmluvy uzatvorené medzi nimi nemajú atribúty spotrebiteľskej zmluvy, nakoľko úver mal byť splatený v lehote nepresahujúcej tri mesiace. Žalovaný však má postavenie tzv. iného veriteľa, nakoľko v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom. Aj na zmluvu o úvere uzatvorenú s iným veriteľom, ktorá nie je spotrebiteľským úverom, sa vzťahujú taxatívne ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch.

3. Po právnom posúdení zisteného skutkového stavu podľa § 657, § 658, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1, 2 a 4, § 101, § 107 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení noviel (ďalej len „OZ“), § 9 ods. 1 až 14 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľských úverov uzavretá medzi stranami sporu nie je v rozpore s ust. § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch (v čase podľa zákona č. 129/2010 Z. z.), nakoľko Zmluvy obsahujú všetky náležitosti vyžadované citovanými ustanoveniami, a na druhej strane podľa ust. § 1 ods. 3 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z., spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace. Z toho vyplýva, že zmluvy boli uzavreté v zmysle ust. § 667 a nasl. Občianskeho zákonníka s prihliadnutím aj k ustanoveniam zákona č. 129/2010 Z. z.. Preto právne posúdil vzťah strán ako záväzkový zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy. Konštatoval, že v predmetných zmluvách si účastníci dohodli aj poplatky, čo zákon výslovne nezakazuje a ani z povahy ustanovení o zmluve o pôžičke nevyplýva, že sa od týchto ustanovení nemožno odchyliť, napr. aj dojednaním odplaty za poskytovanie úveru. Jednorazové poplatky sú primeraným navýšením spotrebiteľského úveru, pretože nejde o žiadne opakujúce sa plnenia, a teda nie je v rozpore ani s ust. § 53 ods. 6 OZ. Táto odplata bola individuálne dohodnutá vopred a žalobca pri uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere vedel, v akej výške bude musieť odplatu za poskytnutý úver uhradiť. Toto dojednanie nepovažoval za dojednanie v neprospech spotrebiteľa, pretože náklady žalovaného sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne. Námietku premlčania nároku vznesenú žalovaným považoval za dôvodnú ohľadom súm 12,70 Eur a 22,86 Eur, nakoľko k začatiu plynutia subjektívnej premlčacej lehoty došlo v deň nasledujúci po dni zaplatenia toho - ktorého poplatku žalobcom žalovaného. Žalobca vedel, kto zodpovedá za jeho nárok na základe uzavretých zmlúv a vedel aj o výške svojich nárokov. Podľa pomeru úspechu vo veci súd [§ 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)] žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca z odvolacích dôvodov podľa § podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu, alebo napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné, nakoľko nie je riadne odôvodnené. Odôvodnenie je len okrajové, nereflektuje ani to, akým spôsobom súd dospel k skutočnostiam, ktoré popisuje v odôvodnení svojho rozhodnutia. Odvolateľ akcentoval, že zmluvy boli uzavreté v súlade so zákonom č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku. Z rámcových zmlúv a z ich obsahu je zrejmé, že žalovaný predmetné úvery označil ako bezúročné v čl. VI. bod 1, avšak v zmluvách vyjadril priemernú RPMN. Žalovaný uviedol celkové náklady, ktoré mali byť tvorené poplatkom za poskytnutie úveru, vyjadreným pevnou sumou, ktoré mali predstavovať príslušenstvo. Na podporu svojich tvrdení odkázal na Najvyšší súd SR, ktorý uviedol, že spotrebiteľské zmluvy sú v právnom poriadku Slovenskej republiky upravené zákonom o ochrane spotrebiteľa a Občianskym zákonníkom, pričom každý z týchto zákonov upravuje časť problematiky a oba tieto zákony je potrebné aplikovať spoločne z dôvodov, aby nedošlo k porušeniu práv priznaných spotrebiteľom pri uzavieraní spotrebiteľských zmlúv podľa práva Európskeho spoločenstva. V odvolaní zotrval na tvrdeniach uvedených v žalobe a citoval z ustanovení § 39 a 52 a nasl. OZ a zákona č. 129/2010 Z. z., § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a spotrebiteľských úverov, kde v rámci dodávateľsko - spotrebiteľských vzťahov je slabšou zmluvnou stranou jednoznačne spotrebiteľ. Uviedol, že spoločná legislatíva Európskej únie prijala Smernicu o nekalých obchodných praktikách v máji 2005, ktorú členské štáty boli povinné zaviesť do právnej úpravy do decembra 2007. Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Zopakoval, že v danom prípade zmluvy nie sú zmluvami o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poukazom na ust. § 1

ods. 3 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z., pretože došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov na dobu 1 mesiaca, avšak to neopravňuje veriteľa k ľubovôli pri uvedení zmluvných podmienok, ktoré nesmú byť v rozpore s ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Poukázal na jednoznačný záver, že medzi stranami sporu boli uzavreté spotrebiteľské zmluvy, ktoré sa však neriadia ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko ide o úver so splatnosťou do 3 mesiacov, a teda predmetné zmluvy svojim obsahom sú zmluvami o úvere podľa § 497 Obch. zákonníka. Poukázal na rozpor uvedený v predmetných zmluvách, kde je poskytnutie peňažných prostriedkov bez úroku, avšak veriteľ, teda žalovaný, si zároveň uplatňuje príslušenstvo, ktoré majú tvoriť celkové náklady spočívajúce z poplatku. Žalovaný sa v zmluvách zaviazal poskytnúť žalobcovi bezúročný úver, pričom celkové náklady vyjadroval s odkazom na § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru žalobcu žalovaný nemá nárok na takto ním zmätočne uvádzanú sumu poplatku, keď v predmetných zmluvách vyjadruje, že jeho celkové náklady sú vyjadrené percentuálne, avšak následne odporujúce ustanovenia zmluvy uvádzajú výšku poplatku za poskytnutie úveru. Namietal tiež, že v zmluve uvedená RPMN je neprípustná, neprimeraná a nie je v súlade s maximálnou výškou odplaty pri poskytovaní spotrebiteľských úveroch a že žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť ustanovenia vopred pripravenej zmluvy. Na podporu svojich tvrdení poukázal na viaceré rozsudky okresných súdov v Slovenskej republike. Považoval za potrebné skúmať, či zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru neobsahujú také zmluvné dojednania, ktoré by boli v neprospech spotrebiteľa, či prípadne neodporujú zákonu a či suma, ktorú žalovaný požadoval od žalobcu ako celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom je v súlade so zákonom a čo vlastne tieto náklady predstavujú. Podľa názoru žalobcu poplatok za úver predstavuje úroky, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť z poskytnutého úveru a žalovaný sa zámerne vyhol vyčísleniu úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, preto je potrebné úver posúdiť ako bezúročný a bezpoplatkový. Takáto výška odplaty je v rozpore s ust. § 53 ods. 6 OZ a teda je podľa § 3 ods. 1 OZ v rozpore s dobrými mravmi a podľa § 39 OZ neplatná. Nesúhlasil tiež so záverom súdu o premlčaní nároku. Podľa jeho názoru mu 2 - ročná subjektívna lehota začala plynúť v čase, keď sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel od svojho právneho zástupcu, pričom túto vedomosť v čase uzatvorenia zmlúv nemal. Objektívna lehota pri premlčaní bezdôvodného obohatenia je podľa jeho názoru 10 - ročná, nakoľko žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete činnosti aj poskytovanie úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Žalovaný však obchádzal zákon a zarábala na úkor svojich klientov, pričom nemal na to zákonné právo, a preto získal bezdôvodné obohatenie minimálne s nepriamym úmyslom. Z uvedených dôvodov nepovažuje žalobca svoj nárok za premlčaný.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil ako vecne správne a zaviazal žalobcu na úhradu trov odvolacieho konania. Argumentoval, že v rámci zmluvnej voľnosti je dovolené, aby si zmluvné strany v občianskoprávnom vzťahu dohodli poplatok za poskytnutie pôžičky podľa ust. § 657 OZ. V danom prípade si účastníci nedohodli úrok z úveru, avšak nakoľko spotrebiteľský úver je v zmysle ust. § 1 ods. 3 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. odplatný, dohodli si poplatok za poskytnutie úveru. Neexistuje žiadne ustanovenie všeobecne záväzného predpisu, ktoré by zakazovalo účastníkom dohodnúť si ako vedľajšie plnenie pri zmluve o pôžičke poplatok, resp. poplatky za jej poskytnutie. Poplatok bol v každej zmluve dohodnutý v konkrétnej výške, s touto výškou žalobca súhlasil, preto má žalovaný v zmysle ust. § 9 ods. 9 zákona č. 129/2010 Z. z. na jeho zaplatenie nárok. Poukázal pritom na viaceré rozsudky slovenských okresných súdov, ako aj rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/146/2016. Stotožnil sa s odôvodnením súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa odplaty, v zmysle ktorého má žalobca naňho nárok a odplata za úver bola individuálne dojednaná. Poukázal na ust. § 53 ods. 1 OZ a uviedol, že výška RPMN bola v zmluvách vyjadrená jasne, určito a zrozumiteľne. Žalovaný v súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. uviedol v úveroch celkovú sumu, ktorú žalobca je povinný zaplatiť za poskytnutie úveru a aj preto musel žalovaný výšku poplatku určiť. Takéto plnenie zákonných povinností žalovaného nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi, ani jeho obchádzaním. Jednotlivé zmluvy uzatvorené medzi žalobcom a žalovaným neobsahujú ani jednu z neprijateľných zmluvných podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 4 OZ. Zároveň RPMN, ani odplata, neprekračuje zákonom stanovenú hranicu a boli jasne, určito a zrozumiteľne uvedené v zmluvách. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že nemal možnosť ovplyvniť ustanovenia vopred pripravenej zmluvy. Žalobca ako spotrebiteľ bol s výškou poplatku za poskytnutie úveru vopred oboznámený, nakoľko bol v každej zmluve uvedený. Samotný poplatok za poskytnutie úveru je viditeľný okamžite aj na úvodnej webovej stránke žalovaného. Žalobca si od žalovaného vzal viacero úverov, z čoho je evidentné, že sa nachádzal zrejme v nepriaznivej finančnej situácii a chcel tým na potrebný počet dní vykryť potrebu finančných prostriedkov, preto tento zmluvný vzťah bol výhodný

pre obe strany. Nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, že výška odplaty je v rozpore s § 53 ods. 6 OZ a teda v rozpore so zákonom a aj z toho dôvodu je neplatná, nakoľko podľa názoru žalobcu v jednotlivých zmluvách neprekračuje zákonom stanovenú hranicu. Záverom sa stotožnil s názorom prvoinštančného súdu, týkajúcim sa začatia plynutia subjektívnej dvojiročnej premlčacej lehoty a nesúhlasil so žalobcom, že za začiatok premlčacej lehoty je potrebné považovať dátum, kedy sa žalobca dostavil k právnomu zástupcovi, ktorý ho informoval o bezdôvodnom obohatení a o možnosti žiadať jeho vydanie. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia súdov, napríklad na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. mája 2013, sp. zn. 13Co/170/2013. Uviedol, že nie je možné na daný prípad aplikovať ani desaťročnú objektívnu premlčaciu lehotu a v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Lučenec zo 6. októbra 2017, sp. zn. 7Csp/143/2016, v zmysle ktorého v konaní žalovaného chýbala vôľová zložka, teda úmysel, že sa chcel takýmto konaním bezdôvodne obohatiť, pričom žalobca v konaní takýto úmysel žalovaného nepreukázal.

6. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného (replika) zotrval na podanom odvolaní a navrhol odvolaciemu súdu rozhodnúť v zmysle tohto odvolania.

7. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako včas podané oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

8. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a namietal tiež nesprávny procesný postup súdu porušujúci právo strany na spravodlivý proces [odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP].

9. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných, nie hmotných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

10. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

11. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon v citovanom ustanovení určuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejماً jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zákon vyžaduje, aby súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzil tiež, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným. V odôvodnení rozsudku súd ďalej vysvetlí, aké skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podá jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodí z nej závery o spornom práve či povinnosti. Povinnosťou súdu je v odôvodnení sa vysporiadať tiež s rozhodujúcimi argumentmi strán; z odôvodnenia má pritom podľa právnej praxe vyplývať dôvod, pre ktorý súd prijal či odmietol rozhodujúce argumenty, pričom len konštatovanie nesprávnosti či irelevantnosti argumentácie bez náležitého zdôvodnenia, požiadavku riadneho odôvodnenia nespĺňa.

12. Účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozsudku; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 M Cdo 9/2013). To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (porovnaj *Georgiadis c/a Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c/a Francúzsko* z 19. februára 1998). Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003).

13. Odvolací súd považuje za určujúce pre nachádzanie práva, že vždy je potrebné vychádzať z individuálnych rozmerov každého jednotlivého prípadu, ktoré sú založené na zistených skutkových okolnostiach. Súd prvej inštancie sa však podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci so všetkými špecifikami charakterizujúcimi daný spor nevysporiadal. Z princípu práva na spravodlivý proces vyplýva povinnosť súdu umožniť stranám sporu účinné uplatňovanie námietok a argumentov, ako i povinnosť súdu sa s týmito námietkami a argumentmi, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie presvedčivo v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať (I. ÚS 46/05, I. ÚS 353/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08) tak, aby odôvodnenie rozsudku malo náležitosti vyžadované ust. § 220 ods. 1 CSP. Z obsahu spisu a z odôvodnenia rozsudku je však nutné vyvodiť, že v posudzovanom prípade súd prvej inštancie sa neriadil vyššie uvedenými pravidlami, čím založil jeho nepreskúmateľnosť. Je pravdou, že v rámci odvolacieho konania účinnosťou nového procesného predpisu, Civilného sporového poriadku, došlo k určitému posunu v právnej úprave snahou o zrýchlenie konania a snahou predísť priesťahom spočívajúcim v zrušovaní a vracaní vecí na súd nižšej inštancie, pričom dôvodom zrušenia bola často nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie. Nepreskúmateľnosť rozsudku však neznamená, že nemôže byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia. Aj pre odvolacie konanie platí, že musia byť zachované a dodržané princípy spravodlivého procesu. Ak totiž nastane situácia, že rozsudok v napadnutej časti má nedostatočné dôvody, je bez dôvodov alebo ide o dôvody chaotické, treba konštatovať, že nedostatok týchto dôvodov prináša porušenie práva na spravodlivý súdny proces, a je preto potrebné napadnutý rozsudok zrušiť. Odvolací súd totiž vzhľadom na nedostatok dôvodov nemôže posúdiť, či v tejto časti súd prvej inštancie vecne správne rozhodol.

14. Odvolací súd súhlasí s odvolateľom v tom, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa parametre riadneho odôvodnenia, nakoľko nepodáva základné vysvetlenie skutkových a právnych dôvodov podstatných pre zamietnutie žaloby súdom prvej inštancie. Tento nedostatok odôvodnenia možno bezpochyby považovať za extrém pri odôvodňovaní rozhodnutia, a nie iba nespokojnosť odvolateľa s zdôvodnením rozhodnutia. Z pohľadu uplatneného odvolacieho dôvodu je pre tento nedostatok rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k uplatnenému nároku nepreskúmateľným, čo zakladá nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva, a tým dôvodosť žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke, a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvého stupňa založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 191 a nasl. CSP.

16. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

17. Vo všeobecnosti možno povedať, že v rámci právneho posúdenia veci musí súd v odôvodnení rozsudku vysvetliť, prečo určitú normu použil; ozrejmi zároveň obsah tejto normy a pokiaľ riešenie sporu o právo nevyplýva priamo zo zákonného textu, nevyhnutne podá jeho výklad. Následne sa právne posúdenie veci v odôvodnení rozhodnutia musí premietnuť vo vysvetlení spôsobu aplikácie právnej normy, ktoré by malo presvedčivo vyjadrovať vzťah medzi skutkovým nálezom, pravidlom správania sa vyplývajúcim z aplikovanej normy a medzi záverom o spornom práve alebo povinnosti strán sporu. Pri uplatňovaní týchto kritérií sa v právnej praxi všeobecných súdov a v judikatúre Ústavného súdu SR za odôvodnenie právneho posúdenia veci jednotne nepovažuje iba odkaz na použitú právnu normu a ani jej citácia.

18. Ako bolo uvedené vyššie, zdôvodnenie skutkových i právnych záverov súdom prvej inštancie v podobe, akú obsahuje napadnutý rozsudok, nemožno akceptovať. Súd prvej inštancie v bode 39 odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatuje, že Zmluva o poskytnutí spotrebiteľských úveroch uzavretá medzi stranami sporu nie je v rozpore s ust. § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch (v čase podľa zákona č. 129/2010 Z. z.), a zároveň poukazuje na ust. § 1 ods. 3 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorého spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace, z čoho vyplýva, že zmluvy boli uzavreté v zmysle ust. § 667 a nasl. Občianskeho zákonníka (zrejme § 657 a nasl. OZ, poznámka odvolacieho súdu) s prihliadnutím aj k ustanoveniam zákona č. 129/2010 Z. z. (ďalej len „ZoSÚ“). Uvedené úvahy a záver súdu prvej inštancie okrem konštatovania v tejto všeobecnej - a tiež rozporupnej - rovine nie sú nijako odôvodnené. Preto nie je zrejmé, ako vlastne súd prvej inštancie posúdil predmetné zmluvy vo svetle spotrebiteľského práva a k akým záverom dospel v nadväznosti na žalobcom tvrdené bezdôvodné obohatenie, ktoré mal žalovaný získať, či v nadväznosti na žalovaným vznesenú námietku premlčania. Pre úplnú zmätočnosť čo do posúdenia základu nároku žalobcu je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné.

19. Žalobca v odvolaní uviedol, že Zmluvy boli uzavreté v súlade so zákonom č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku. Zdôraznil, že z obsahu rámcových zmlúv je zrejmé, že žalovaný predmetné úvery označil ako bezúročné v čl. VI. bod 1, avšak v zmluvách vyjadril priemernú RPMN. Zopakoval, že predmetné Zmluvy nie sú zmluvami o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poukazom na ust. § 1 ods. 3 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z., pretože došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov na dobu 1 mesiaca, avšak to neopravňuje veriteľa k ľubovôli pri uvedení zmluvných podmienok, ktoré nesmú byť v rozpore s ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Poukázal na to, že žalovaný sa v zmluvách zaviazal poskytnúť žalobcovi bezúročný úver, pričom celkové náklady vyjadroval s odkazom na § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru žalobcu žalovaný nemá nárok na takto ním zmätočne uvádzanú sumu poplatku, keď v predmetných zmluvách vyjadruje, že jeho celkové náklady sú vyjadrené percentuálne, avšak následne odporujúce ustanovenia zmluvy uvádzajú výšku poplatku za poskytnutie úveru. Namietal tiež, že v zmluve uvedená RPMN je neprípustná, neprimeraná a nie je v súlade s maximálnou výškou odplaty pri poskytovaní spotrebiteľských úverov a že žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť ustanovenia vopred pripravenej zmluvy.

20. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nevenoval žiadnej z vyššie uvedených odvolacích námietok žalobcu v konaní pozornosť, preto je odvolanie žalobcu dôvodné.

21. Vychádzajúc z ust. § 1 ods. 3 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorého spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorý sa musí splatiť do troch mesiacov, javí sa nesporným, že úvery poskytnuté žalovaným žalobcovi na základe predmetných Zmlúv nemajú charakter spotrebiteľského úveru.

22. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o registrácii z 19. 7. 2012, ďalej len „OZ“) zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi

veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

23. Podľa § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

24. Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

25. Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

26. Zákon č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku“), upravuje ochranu spotrebiteľa pri finančných službách poskytovaných dodávateľom prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie na základe zmluvy na diaľku a uzavieranie zmluvy na diaľku.

27. Podľa § 2 písm. a) zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou na diaľku zmluva medzi dodávateľom a spotrebiteľom o poskytnutí finančnej služby výlučne prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie.

28. Podľa § 2 písm. c) zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku na účely tohto zákona sa rozumie dodávateľom osoba, ktorá je v rámci svojho podnikania zmluvným poskytovateľom finančných služieb prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie na základe zmluvy na diaľku.

29. Podľa § 2 písm. d) zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej sa výlučne na osobnú spotrebu poskytujú finančné služby na základe zmluvy na diaľku a ktorá pri jej uzatváraní a plnení nekoná v rámci svojho zamestnania, povolania alebo podnikania.

30. Podľa § 2 písm. e) zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku na účely tohto zákona sa rozumie prostriedkom diaľkovej komunikácie prostriedok, ktorý bez súčasného fyzického kontaktu dodávateľa a spotrebiteľa možno použiť pri poskytovaní finančnej služby na diaľku, najmä elektronická pošta, telefón, fax, adresný list, ponukový katalóg.

31. Podľa § 2 písm. b) bod 7. zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku na účely tohto zákona sa rozumie finančná služba poskytovaná veriteľom, ktorý poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania.

32. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd akcentuje, že v prípadoch zmlúv uzatváraných na diaľku prostriedkami diaľkovej komunikácie z pohľadu náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ, je nutné venovať pozornosť otázke v spojitosti s dodržaním písomnej formy zmluvy, resp. uložením informácií trvalým médiom podľa § 2 písm. m) ZoSÚ (k tomu pozri rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Content Services Ltd, C-49/11, body 42 až 44).

33. Ako bolo uvedené vyššie v bode 21 odôvodnenia, v zmysle ust. § 1 ods. 3 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorého spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorý sa musí splatiť do troch mesiacov, javí sa nesporným, že úvery poskytnuté žalovaným žalobcovi na základe predmetných Zmlúv nemajú charakter spotrebiteľského úveru. Na druhej strane však v zmysle ust. § 24 citovaného zákona sa na iných veriteľov a na zmluvy o úvere alebo pôžičke, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, vzťahujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. v § 2, 3, 4, 6, § 7 ods. 1, 2, 16 až 42, § 8, 8a, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. a) a v), ods. 9 až 11, § 11, 12, 14, 16, 17, 19, § 20 ods. 2 až 8, § 23 a 25 ZoSÚ.

34. Odvolací súd konštatuje, že rámcové zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, ako aj zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru uzatvorené medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom majú podobu formulára predloženého žalovaným žalobcovi, pričom žalovaný pri ich uzatváraní vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci

predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že predmetné zmluvy majú povahu zmlúv spotrebiteľských v zmysle § 52 a nasl. OZ, aj keď sa jedná o tzv. iný úver.

35. Javí sa preto, že v danom prípade boli zmluvné podmienky dodávateľom vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah. Uvedené je dôvodom k tomu, aby súdnej kontrole boli podrobené aj zmluvné dojednania majúce charakter podmienok spôsobujúcich značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Pritom by nemali byť žiadne pochybnosti o tom, že spotrebiteľ je slabšou zmluvnou stranou, či už z dôvodu neinformovanosti alebo vyjednávacej pozície pri pokuse dosiahnuť zmenu už vopred naformulovanej zmluvy. Všetkým otázkam uvedeným vyššie v bodoch 19 a nasl. však súd prvej inštancie nevenoval žiadnu pozornosť a na tieto v odôvodnení rozsudku nedal odpoveď. Preto je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie minimálne predčasný a z toho dôvodu tiež nesprávny a nezákonný.

36. Odhliadnuc od vyššie uvedených pochybení, aj pokiaľ sa jedná o vyriešenie otázky premlčania, súd prvej inštancie zrozumiteľne neuviedol, z ktorých konkrétnych zmlúv nárok žalobcu ohľadom sumy 12,70 Eur a 22,86 Eur považuje za premlčaný a z akých skutkových a právnych dôvodov.

37. Odvolací súd vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej žalovaným k uplatnenému nároku žalobcu z jednotlivých zmlúv uvádza:

38. Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 OZ). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 OZ).

39. Vzájomný vzťah dvojročnej subjektívnej a trojročnej, resp. desaťročnej objektívnej premlčacej doby je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vzneseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu fakticky došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr, ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr.

40. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie (viď uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 169/2017, 1 Cdo 67/2011).

41. Argumentácia žalobcu o desaťročnej premlčacej dobe predpokladá, že zo strany žalovaného došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu. Pri úmyselnom zavinení bezdôvodného obohatenia musí byť zastúpená tak vedomostná ako vôľová zložka zavinenia (pri nedbanlivosti je daná len vedomostná zložka). Definícia úmyselného zavinenia vyplýva z ust. § 15 Trestného zákona, podľa ktorého je trestný čin spáchaný úmyselne, ak páchatel a) chcel spôsobom uvedeným v zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, b) vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí bol s tým uzročený. Priamym úmyslom sa v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona rozumie to, keď páchatel chcel spôsobom uvedeným v (trestnom) zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený trestným zákonom - ak páchatel chcel porušiť alebo ohroziť chránený záujem, musel vedieť aj o tom, že bude konať protiprávne. Pri nepriamom úmysle páchatel vie, že svojím konaním ohrozí záujem chránený (trestným) zákonom a pre prípad, že sa tak stane, je s tým uzročený.

Z pohľadu civilného práva sa analogicky jedná o úmyselné získanie bezdôvodného obohatenia jedného subjektu na úkor druhého subjektu.

42. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. októbra 2018, sp. zn. 1 Cdo 238/2017, ktoré konštatuje, že „samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov, samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Ako bolo už vyššie uvedené, v predmetnom prípade je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia, aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je treba aplikovať 3-ročnú alebo 10-ročnú premlčaciu dobu. Z uvedeného teda zákonite vyplýva, že v prvom rade je potrebné správne posúdiť, z akého dôvodu došlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 ods. 2 OZ. Iná situácia nastáva napr. pri bezdôvodnom obohatení bez právneho dôvodu, ako pri bezdôvodnom obohatení z neplatného právneho úkonu z časového hľadiska, kedy k obohateniu reálne došlo. Až po správnom určení okamihu, kedy k obohateniu došlo, je možné pristúpiť ku skúmaniu zavinenia veriteľa, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. Žalobca musí preukázať, že v čase, kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota.“ Dovolací súd v tomto svojom rozhodnutí poukázal aj na to, že „v prípade, ak nebankový subjekt (veriteľ) koná nekorektne a neuvedie do úverovej zmluvy všetky zákonom predpísané údaje, je toto jeho konanie zo zákona sankcionované tým, že zmluva sa stáva bezúročnou a bezpoplatkovou, čo v podstate znamená, že spotrebiteľ je povinný zaplatiť veriteľovi len samotnú istinu úveru (pôžičky). Je preto dôležité správne posúdiť, či je zmluva platná s výnimkou častí o úrokoch a odplate, alebo má ešte také (iné) vady, že je ako celok neudržateľná, a preto je v celosti neplatná. Uvedené má tiež dopad na posúdenie, z akého dôvodu bezdôvodné obohatenie vzniklo, čo následne determinuje tak okamih bezdôvodného obohatenia (kedy k obohateniu došlo), ako aj začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby na uplatnenie nároku z bezdôvodného obohatenia.“ Dovolací súd skonštatoval, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi, je v postavení profesionálneho podnikateľa, vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa.

43. V ďalšom konaní bude preto povinnosťou súdu prvej inštancie zistiť rozhodujúce skutočnosti a zistený skutkový stav právne posúdiť podľa relevantných právnych noriem na vec sa vzťahujúcich, všetky vykonané dôkazy vyhodnotiť v súlade s § 220 ods. 2 CSP a opätovne rozhodnúť o uplatnenom nároku. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vypořiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán a zároveň, aby odôvodnenie nielen formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 CSP, ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia.

44. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie tiež o všetkých trovách, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

45. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.